

Arrest

**nr. 86 143 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor de staatssecretaris van 10 april 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. HÄDICKE en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2009 deed verzoekster een melding van aanwezigheid.

Op 29 mei 2009 deed verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende (bijlage 19).

Op 24 september 2009 nam de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 december 2009 nam de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 februari 2010 werd verzoekster in het bezit gesteld van de elektronische vreemdelingenkaart E op voorlegging van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur.

Op 10 april 2012 nam de gemachtigde voor de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: B., D., Nationaliteit : Slovaakse Republiek, Geboortedatum: (...)1986, Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 01/02/2010 en verkreeg de E-kaart op 22/02/2010. In januari 2012 kreeg de Dienst Vreemdelingenzaken voor het eerst bericht van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Uit bijkomend onderzoek via de sociale inspectie, blijkt dat betrokkene sinds 19/08/2011 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42bis, §2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40,4,1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40,4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

De Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) merkt op dat verzoekster de vermelding van het voorwerp van het beroep en het opschrift van het verzoekschrift formuleert als volgt: *"Verzoekschrift ter indiening van een beroep tegen een beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken".*

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Bijgevolg voldoet het opschrift van het verzoekschrift niet aan één van de in artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde opschriften en wordt het beroep geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. In zoverre verzoekster in de verdere indeling van het verzoekschrift de schorsing van de bestreden beslissing vordert, is het beroep niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het recht van verdediging *juncto* de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1992 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

“Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.”

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrestnr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag te weigeren.

Toelichting

Er worden geen enkele concrete elementen van de situatie van verzoekende partij vermeld in de beslissing.

Verzoekende partij levert het bewijs van haar inschrijving bij de VDAB en tal van sollicitatiebewijzen.

Verzoekende partij heeft el degelijk reeds gewerkt via interimarbeid en is sinds het einde van haar vorige betrekking blijven solliciteren!

Verzoekende partij valt aldus perfect onder de voorwaarden voor verblijf van meer dan drie maanden als EU-werkzoekende.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu afdoende is, aangezien zij gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratie e overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Rad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partij meent dat aan deze vooraarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de feitelijke situatie van verzoekende partij niet heeft beoordeeld, dat geen enkel feitelijk element werd aangehaald waarop men zich bij het nemen van deze beslissing steunde en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot dit besluit is gekomen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat men bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is aldus gegrond.”

Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, stelt de Raad dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733; RvS 27 oktober 2003, nr.124.709; RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen - zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet - kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de voornoemde wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, zijnde de artikelen 40 en 42bis van de vreemdelingenwet en de artikelen 54 en 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name wordt verduidelijkt dat blijkt dat verzoekster sinds 19 augustus 2011 niet meer is tewerkgesteld, zodat de termijn van 6 maanden waarin zij nog kon beschouwd worden als werknemster overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet overschreden is, dat zij evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van een werkzoekende, dat zij ten laste is van het OCMW, zodat zij beschouwd wordt als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zonder economische activiteiten in België en niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekster zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan

op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre verzoekster het niet eens is met de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de bestreden beslissing in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Het wordt niet betwist dat verzoekster een verblijfsrecht ontving op grond van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet, met name als werkende EU-onderdaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op grond van artikel 42bis, § 1 een einde stelde aan het verblijf van verzoekster nu zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Zo motiveert de verwerende partij enerzijds dat zij niet langer als werknemer beschouwd kan worden nu *“betrokkene sinds 19/08/11 niet meer is tewerkgesteld”* en anderzijds dat *“zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest”*.

Verzoekster betwist dat zij niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat zij is ingeschreven bij de VDAB en blijvend solliciteert, maar dat deze concrete elementen betreffende haar situatie niet zijn vermeld in de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing niet uitging van de juiste feitelijke gegevens.

De Raad stelt enerzijds vast dat de verwerende partij, alvorens de bestreden beslissing te nemen, verzoekster weliswaar niet heeft uitgenodigd haar situatie toe te lichten. Anderzijds dient opgemerkt dat de stukken die verzoekster bij verzoekschrift aanbrengt betreffende haar concrete situatie, zijnde een

attest van de VDAB van 10 mei 2012 dat verzoekster als werkzoekende is ingeschreven en 5 attesten "aanmelding voor een sollicitatie" daterende van 20 en 21 december 2011, niet van aard zijn om aan te tonen dat verzoekster nog werk zoekt én een reële kans maakt om te worden aangesteld zoals is bepaald in artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Deze informatie toont niet aan dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing omstandigheden waren, die een ander licht konden werpen op de situatie van verzoekster en waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Integendeel, uit de stukken die verzoekster meent te kunnen voorleggen, valt niet op te maken dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens of van gegevens die zij niet correct heeft beoordeeld. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij informatie kreeg van de Kruispuntbank van sociale zekerheid dat verzoekster een leefloon ontving sinds september 2011. Verder blijkt dat de verwerende partij op 4 april 2012 telefonisch contact nam met de laatste werkgever van verzoekster, Manpower en waarin werd meegedeeld dat haar laatste werkdag met dienstencheques op 19 augustus 2011 was. Uit deze gegevens kon de verwerende partij terecht afleiden dat de 6 maanden na het onvrijwillig werkloos worden waarin verzoekster overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet als werknemer kon worden beschouwd, waren overschreden en zij overeenkomstig vermeld artikel dus niet meer als werknemer kon worden beschouwd. Tevens kon de verwerende partij aannemen dat voor zover verzoekster werkzoekende zou zijn, hetgeen verzoekster thans via het attest van de VDAB aantoonde te zijn, zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet voldoet, doordat gezien het tijdsbestek van zeven maanden, had kunnen verwacht worden dat, mocht er een reële kans op tewerkstelling zijn binnen de Belgische arbeidsmarkt voor verzoekster, zij al aan de slag zou zijn geweest. De aanmeldingen van sollicitatie die verzoekster in beroep bijbrengt, alle met negatief resultaat, lijken dit alleen maar te bevestigen. Bovendien betwist verzoekster niet dat zij financiële steun van het OCMW ontvangt zodat de verwerende partij kon oordelen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 2°, eerste lid van de vreemdelingenwet, namelijk dat zij kan worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België, waarbij de bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te besluiten dat verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig de vreemdelingenwet en zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing over alle noodzakelijke informatie beschikte om een redelijke beslissing te kunnen nemen. Tevens blijkt dat de verwerende partij ook deze elementen heeft weergegeven in de bestreden beslissing, zodat verzoekster met haar betoog geen schending de motiveringsplicht aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

"Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij over alle benodigde documenten beschikt om aan te tonen dat zij wel degelijk aan alle vooropgestelde voorwaarden voldoet om conform artikel 40. § 1. 10 van de wet van 15.12.1980 in België te verblijven.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting

Verzoekende partij verblijft sinds 2010 in België en heeft zich sinds haar aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving alsook intensief gezocht naar werk. Zij kan in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie en werklust worden genoemd, en toch wordt verder verblijf geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Dit terwijl het de taak is van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid om elke situatie individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen. In casu is dit met zekerheid niet gebeurd.

Deze beslissing werd genomen op basis van de argumentering dat zij niet in de markt ligt voor tewerkstelling in België. Een afdoende motivering wordt niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Er wordt helemaal geen rekening gehouden met de inzet die zij vertoonde om werk te zoeken door talloze sollicitaties, noch met het feit dat de economische situatie van België de voorbije maanden alles behalve rooskleurig kan genoemd worden.

Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt een dergelijke motivering echter manifest onjuist en onvoldoende te zijn. Indien de concrete situatie van verzoekende partij enigszins zorgvuldig was onderzocht, dan zou nooit tot de aangevochten beslissing zijn besloten. Integendeel, dan zou de inzet van verzoekende partij zijn duidelijk geworden. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partij.

Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk.

Verzoekende partij doet elke mogelijke moeite om haar verblijf in België verder te zetten.

Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken dat het nodig is een einde te stellen aan het recht op verblijf in België van verzoekende partij en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond."

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel toont verzoekster niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct of onvolledig zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. De loutere bewering van verzoekster dat zij geïntegreerd is in de samenleving en dat zij met veel inzet solliciteert en de verwijzing naar de moeilijke economische situatie in België, doen niets af aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster sinds 19 augustus 2011 werkzoekende is en ten laste is van het OCMW en een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel. Gezien deze vaststellingen genomen in het licht van de artikelen 40 en 42bis van de vreemdelingenwet is het niet kennelijk onredelijk te noemen dat besloten wordt een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster. Met haar betoog weerlegt verzoekster de gedane vaststellingen niet, noch toont zij aan onder de uitzonderingen voorzien bij wet te vallen. Verzoekster slaagt er niet in de schending van het redelijkheidsbeginsel aan te tonen, minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU